

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Viktora Kučery a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Jakuba Camrdu v právní věci žalobce: **D. L.**, zast. JUDr. Vítem Hrnčířikem, Ph.D., LL.M., advokátem se sídlem Šrobárova 2002/40, Praha, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 81/11, Praha, **za účasti:** I) DRACO BROS, s.r.o., se sídlem Ke stráni 2278, Brandýs nad Labem – Stará Boleslav, zast. Mgr. Tomášem Krutákem, advokátem se sídlem Revoluční 724/7, Praha, II) CETIN a.s., se sídlem Českomoravská 2510/19, Praha, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 23. 6. 2021, č. j. 51 A 65/2020-138,

t a k t o:

- I. V řízení se pokračuje.
- II. Usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 23. 6. 2021, č. j. 51 A 65/2020-138, **se ruší** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

1. Vymezení věci

[1] Kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhal zrušení v záhlaví označeného usnesení Krajského soudu v Praze (dále jen „krajský soud“), kterým byla odmítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 3. 2020, č. j. 031167/2020/KUSK. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl stěžovatelovo odvolání a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Brandýs nad Labem – Stará Boleslav (dále jen „stavební úřad“) ze dne 7. 11. 2019, č. j. MÚBNLSB-OSÚÚPPP-115145/2019-JANPA, kterým stavební úřad osobě zúčastněné na řízení I) dodatečně povolil stavbu „*Polyfunkční dům na pozemku st. p. 1707, parc. č. 103/6 v katastrálním území Brandýs nad Labem*“.

[2] Stěžovatel byl vedlejším účastníkem řízení o dodatečném povolení stavby. Toto řízení bylo vedeno jako řízení s velkým počtem účastníků ve smyslu § 144 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Vedlejším účastníkům doručoval stavební úřad i žalovaný písemnosti veřejnou vyhláškou.

2. Řízení u krajského soudu

[3] Stěžovatel napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u krajského soudu. Krajský soud podanou žalobu podle § 46 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), odmítl jako opožděnou.

[4] V dané věci nebylo podle krajského soudu sporu o tom, že se jednalo o řízení s velkým počtem účastníků. V souladu s § 87 odst. 1 větou čtvrtou zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění zákona č. 225/2017 Sb. (dále jen „stavební zákon“), se v řízení s velkým počtem účastníků doručují oznámení o zahájení řízení a další úkony postupem podle § 144 odst. 6 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Dotčeným orgánům a obci, která je účastníkem řízení podle § 85 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, se doručuje jednotlivě; účastníky řízení podle § 27 odst. 1 správního řádu jsou vždy účastníci řízení podle § 85 odst. 1 písm. a) a § 85 odst. 2 písm. a) stavebního zákona. Stěžovatel byl podle krajského soudu účastníkem podle § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona, tedy jako osoba, jejíž vlastnické právo k sousedním stavbám nebo sousedním pozemkům či stavbám na nich mohlo být rozhodnutím přímo dotčeno.

[5] Pokud stěžovatel tvrdil, že byl účastníkem podle § 85 odst. 2 písm. a) stavebního zákona, neodpovídá toto tvrzení obsahu spisu. V průběhu řízení před správními orgány stěžovatel vystupoval jako účastník podle § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona, sám se takto ostatně identifikoval. Ani ze spisu podle krajského soudu nevyplývá, že by stavba měla být uskutečňována na pozemku či stavbě stěžovatele. Pokud stěžovatel tvrdil, že se bourací práce původního „mostku“, který jeho a sousední stavbu spojoval, projeví na jeho nemovitosti, jde evidentně o důsledek přímého dotčení stěžovatelovy nemovitosti právě v důsledku uskutečňování stavby. To však nesvědčí o tom, že by stavba byla realizována na nemovitostech ve vlastnictví stěžovatele.

[6] Krajský soud proto konstatoval, že stěžovatel byl tzv. vedlejším účastníkem ve smyslu § 27 odst. 2 správního řádu, kterému nemuselo být doručováno jednotlivě. Stavební zákon sice stanovuje, že osoby, jejichž vlastnické nebo jiné věcné právo k sousedním stavbám či pozemkům může být rozhodnutím přímo dotčeno, jsou účastníky řízení, nestanoví však, že má jít o účastníky ve smyslu § 27 odst. 1 správního řádu, kterým by mělo být doručováno jednotlivě.

[7] K námitce protiústavnosti úpravy doručování veřejnou vyhláškou v řízení s velkým počtem účastníků krajský soud odkázal na vybraná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu a uzavřel, že protiústavnost právní úpravy z těchto rozhodnutí nevyplývá. Žalovaný vyvěsil napadené rozhodnutí na úřední desku dne 5. 3. 2020. V souladu s § 25 odst. 2 správního řádu se tak napadené rozhodnutí považovalo za doručené stěžovateli dne 20. 3. 2020. Stěžovatel však podal žalobu u krajského soudu až dne 10. 6. 2020, lhůta pro podání žaloby přitom uplynula dne 20. 5. 2020. Krajský soud proto podanou žalobu jako opožděnou odmítl.

3. Kasační stížnost, vyjádření žalovaného a osob zúčastněných na řízení

[8] Stěžovatel napadl usnesení krajského soudu kasační stížností, v níž úvodem zrekapituloval dosavadní faktický vývoj věci. Zdůraznil, že osoba zúčastněná na řízení ad I) [dále též OZNŘ I)] odkoupila již stojící sousední stavbu a získala povolení pro stavební úpravu spočívající v postavení garáže a zvýšení budovy o jedno patro při zachování dosavadního půdorysu budovy. Budovu však odstranila a na jejím místě stavěla budovu novou. Stavební úřad tento průběh prací zjistil, konstatoval, že původní budova zanikla a nová budova je stavěna bez stavebního povolení, a zahájil řízení o odstranění stavby. Následně OZNŘ I) požádala o dodatečné stavební povolení, čemuž stavební úřad vyhověl. Toto rozhodnutí stavební úřad stěžovateli nedoručil. Proti dodatečnému stavebnímu povolení podal stěžovatel odvolání, avšak neúspěšně. Ani rozhodnutí o odvolání žalovaný stěžovateli nedoručil, pouze jej vyvěsil na úřední desce.

[9] Stěžovatel nesouhlasil s krajským soudem, že mu bylo možno doručit rozhodnutí veřejnou vyhláškou. Bylo jej naopak nutno považovat za vlastníka stavby, na které byl záměr uskutečněn, a za vlastníka pozemku, na kterém má být stavba prováděna. Budovu stěžovatele s budovou, kterou OZNŘ I) zbourala, totiž stavebně-technicky propojoval „mostek“, který zasahoval až do stěžovatelovy budovy. Stěžovatel byl rovněž vlastníkem pozemku, na kterém má být stavba prováděna. Byl tedy hlavním účastníkem ve smyslu § 27 odst. 1 správního řádu, kterému mělo být rozhodnutí doručeno jednotlivě. V důsledku nesprávného postupu správního orgánu nemohl uplatnit námitky proti záměru OZNŘ I).

[10] Stěžovatel dále uvedl, že při dodatečném povolování stavby nebyla dodržena celá řada hmotněprávních norem stavebního práva: nebyly dodrženy odstupové vzdálenosti mezi budovami, v důsledku stavby nebude stěžovatelova budova dostatečně osluněna, nebyla zajištěna bezpečnost statiky stěžovatelovy budovy a osoba zúčastněná na řízení nesplnila povinnost vyvěsit v místě uvažovaného záměru informace obsahující relevantní údaje o stavebním řízení. Přihlédnout je nutné i k tzv. „salámové metodě“ zvolené OZNŘ I), jejímž cílem bylo po drobných krocích realizovat záměr, jenž by jako celek nemohl obstát, a která též znemožňuje vlastníkům dotčených nemovitostí účastnit se stavebního řízení. Stěžovatel byl osobou, na kterou se muselo vztahovat rozhodnutí správního orgánu pro souvislost staveb v podobě železobetonového spojení obou budov, krajský soud proto včasnost žaloby hodnotil nesprávně.

[11] K samotnému doručování veřejnou vyhláškou stěžovatel uvedl, že je protiústavní a v rozporu s Listinou základních práv a svobod, aby bylo rozhodnutí o odvolání proti rozhodnutí o dodatečném povolení stavby doručováno tímto způsobem. Správní orgány znaly veškeré údaje stěžovatele potřebné k doručení rozhodnutí, proto mu měly i s ohledem na základní zásady činnosti správní orgánů doručovat jednotlivě. O napadeném rozhodnutí žalovaného se stěžovatel dozvěděl až dne 2. 6. 2020, proto podal žalobu ke krajskému soudu dne 9. 6. 2023 včas.

[12] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil se závěry krajského soudu.

[13] Osoba zúčastněná na řízení I) ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázala na svá původní vyjádření v řízení u krajského soudu a zdůraznila, že žaloba byla podána opožděně. Nejvyššímu správnímu soudu poté navrhla, aby kasační stížnost zamítl.

[14] Osoba zúčastněná na řízení II) se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

[15] Stěžovatel poté, co Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 25. 8. 2021, č. j. 5 As 206/2021-40, zamítl jeho návrh na přiznání odkladného účinku (který byl součástí podané kasační stížnosti), doručil soudu další podání označené jako „*vyjádření stěžovatele – doplnění*“. V něm znovu popisoval, jak jsou jeho práva stavbou OZNŘ I) dotčena.

4. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[16] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné, a stěžovatel je řádně zastoupen. Poté přezkoumal napadené usnesení krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k následujícímu závěru.

[17] Kasační stížnost je důvodná.

[18] Podstatou kasační stížnosti je zákonnost usnesení krajského soudu, který žalobu stěžovatele odmítl pro opožděnost. Je-li podána kasační stížnost proti usnesení krajského soudu o odmítnutí žaloby, mohou být předmětem přezkumu pouze důvody, které k odmítnutí žaloby vedly (§ 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.). Kasační stížnost nesměruje proti meritornímu rozhodnutí krajského soudu, proto ani Nejvyšší správní soud nemůže přezkoumávat zákonnost toho, co podání žaloby předcházelo. Předmětem přezkumu může být pouze otázka, zda krajský soud postupoval správně, když žalobu odmítl (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2005, č. j. 3 Azs 33/2004-98, č. 625/2005 Sb. NSS).

[19] Nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí návrhu ve smyslu § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. může obecně spočívat v nesprávném posouzení právní otázky soudem (např. aplikuje-li soud výluku ze soudního přezkumu, která na věc nedopadá), nebo v nepřezkoumatelnosti pro nesrozumitelnost či nedostatek důvodů, zejména skutkových (např. odmítne-li soud podání pro opožděnost, ačkoliv rozhodné skutečnosti nezjistil), popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek, že došlo k odmítnutí návrhu a tím i odmítnutí soudní ochrany, ač pro takový postup nebyly splněny podmínky.

[20] V projednávané věci je pro posouzení včasnosti podané žaloby klíčové zodpovězení otázky, zda stěžovateli mohlo být rozhodnutí žalovaného doručeno veřejnou vyhláškou.

[21] Otázku způsobu doručování rozhodnutí odvolacího orgánu odvolateli, který je vedlejším účastníkem, předložil k posouzení rozšířenému senátu Nejvyššího správního soudu usnesením ze dne 10. 3. 2022, č. j. 6 As 285/2021-33, šestý senát. Ten nesouhlasil s právním názorem vyjádřeným v předchozí judikatuře Nejvyššího správního soudu (rozsudku ze dne 13. 3. 2014, č. j. 6 As 55/2013-55; ze dne 4. 2. 2009, č. j. 2 As 70/2008-94; ze dne 25. 9. 2014, č. j. 2 As 117/2014-34; a ze dne 23. 11. 2016, č. j. 1 As 227/2016-54), podle které by se měl v odvolacím řízení uplatnit stejný způsob doručování stanovený pro prvostupňové rozhodnutí. Z prejudikatury uvedené v předkládacím usnesení podle šestého senátu vyplývá, že pokud je odvolateli – vedlejšímu účastníkovi řízení doručováno veřejnou

pokračování

vyhláškou prvostupňové rozhodnutí, má mu být doručováno veřejnou vyhláškou také rozhodnutí o odvolání.

[22] Rovněž v nyní projednávané věci byl stěžovatel – vedlejší účastník (za kterého jej považoval žalovaný – k tomu viz dále) odvolatelem, kterému bylo rozhodnutí o odvolání doručeno veřejnou vyhláškou. Stěžovatel současně v podané žalobě i kasační stížnosti tvrdil, že je tento způsob doručování nezákonný, resp. protiústavní, neboť v důsledku tohoto postupu správního orgánu krajský soud jeho žalobu odmítl. Nejvyšší správní soud proto řízení o kasační stížnosti stěžovatele usnesením ze dne 5. 8. 2022, č. j. 5 As 206/2021-55, přerušil do rozhodnutí rozšířeného senátu.

[23] Rozšířený senát usnesením ze dne 24. 10. 2023, č. j. 6 As 285/2021-48, vrátil věc k rozhodnutí šestému senátu, aniž by výslovně odpověděl na položenou otázku. V odůvodnění tohoto usnesení uvedl, že nemá pravomoc věc rozhodnout. V daném případě je totiž pro šestý senát aplikovatelná úprava stavebního zákona a správního řádu, která nepředepisuje obligatorní doručování vedlejším účastníkům veřejnou vyhláškou. Stavební zákon ve znění účinném od 1. 1. 2018 (resp. od 1. 4. 2015) obsahuje v § 87 odst. 1 odkaz na § 144 odst. 6 správního řádu, podle něhož *v řízení s velkým počtem účastníků řízení lze doručovat písemnosti, včetně písemností uvedených v § 19 odst. 5, veřejnou vyhláškou. To se netýká účastníků řízení uvedených v § 27 odst. 1, kteří jsou správnímu orgánu známi; těmto účastníkům řízení se doručuje jednotlivě.* Právní úprava, ze které vycházela judikatura Nejvyššího správního soudu zmiňovaná šestým senátem v předkládacím usnesení (srov. shora), je tedy odlišná. Šestý senát proto podle rozšířeného senátu není vázán závěry této judikatury, od které se původně hodlal odchýlit.

[24] Jelikož rozšířený senát vrátil věc k rozhodnutí šestému senátu, odpadl důvod, pro který Nejvyšší správní soud přerušil řízení o kasační stížnosti stěžovatele. Nejvyšší správní soud proto podle § 48 odst. 6 s. ř. s. rozhodl, že se v řízení pokračuje (výrok I. tohoto rozsudku).

[25] Šestý senát poté, co mu rozšířený senát věc vrátil, rozhodl rozsudkem ze dne 7. 12. 2023, č. j. 6 As 285/2021-55, o způsobu doručování odvolatelům – vedlejším účastníkům tak, jak nastínil v předkládacím usnesení rozšířenému senátu. Zopakoval tedy právní úpravu, která se projednávané věci týká, a zdůraznil, že podle § 87 odst. 1 stavebního zákona ve spojení s § 144 odst. 6 správního řádu *lze v řízení s velkým počtem účastníků doručovat písemnosti veřejnou vyhláškou.* Doručování veřejnou vyhláškou tedy není obligatorní.

[26] Postavení vedlejšího účastníka, který je odvolatelem, je však specifické. Takový vedlejší účastník totiž, byť mu v prvostupňovém řízení bylo doručováno veřejnou vyhláškou, „vystoupil z davu“ vedlejších účastníků. Pro účely odvolacího řízení se stal v přeneseném smyslu žadatelem, neboť odvolací orgán rozhoduje o jeho podání – odvolání, které lze v přeneseně chápat jako žádost o přezkum prvostupňového rozhodnutí. Žadateli se přitom i v řízení s velkým počtem účastníků doručuje rozhodnutí vždy jednotlivě. Šestý senát tak dospěl k závěru, že odvolací správní orgán musel svá rozhodnutí doručit odvolateli – vedlejšímu účastníkovi individuálně.

[27] Šestý senát dále uvedl, že odlišné doručování v odvolacím řízení vedlejšímu účastníku řízení, který projednávané odvolání podal, oproti ostatním vedlejším účastníkům (kterým lze i nadále doručovat veřejnou vyhláškou), odůvodňuje právě procesní aktivita odvolatele, která zároveň indikuje jeho zvýšený zájem na výsledku řízení. Má-li odvolací orgán povinnost jím uplatněné námitky řádně vypořádat, tím spíše musí následné odvolací rozhodnutí obsahující toto vypořádání individuálně doručit tomuto účastníkovi. Individuálnímu doručování odvolateli nebrání ani zásada legitimního očekávání, hospodárnosti řízení či nemožnosti stanovit v některých územních řízeních jednoznačně okruh účastníků – k tomu blíže viz body [24] až [27] rozsudku č. j. 6 As 285/2021-55.

[28] V nyní projednávané věci podala dne 24. 7. 2019 žádost o dodatečné povolení stavby OZNŘ I). Stavební úřad oznámil podle § 129 odst. 2 a 3 a § 112 odst. 1 stavebního zákona zahájení řízení o dodatečném povolení stavby a následně rozhodnutím ze dne 7. 11. 2019, č. j. MÚBNLSB-OSÚÚPPP-115145/2019-JANPA, stavbu dodatečně povolil.

[29] V průběhu řízení u stavebního úřadu byly stěžovateli písemnosti doručovány veřejnou vyhláškou, neboť stěžovatel byl vedlejším účastníkem tohoto řízení (§ 109 písm. e), § 85 odst. 2 písm. b) ve spojení s § 129 odst. 2 větou osmou stavebního zákona]. Stěžovatel je totiž vlastník sousedního pozemku nebo stavby na něm, může-li být jeho vlastnické právo prováděním stavby přímo dotčeno a v daném případě se jednalo o řízení o dodatečném povolení stavby ve smyslu § 129 odst. 2 věty osmé stavebního zákona. Stěžovatel je vlastník pozemku st. p. X, která sousedí s pozemkem p. č. 103/6 v katastrálním území Brandýs nad Labem, na kterém má být stavba (polyfunkční dům) realizována. Takového účastníka je nutno považovat za účastníka vedlejšího – k tomu viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 8. 2021, č. j. 5 As 205/2020-32, body [26] a [27], viz také § 87 odst. 1 větu poslední, § 92 odst. 3, § 112 odst. 1 větu třetí a § 115 odst. 5 stavebního zákona.

[30] Nejvyšší správní soud proto souhlasí s krajským soudem v tom, že stěžovatel neměl být považován za hlavního účastníka. Jak uvedl již krajský soud a jak vyplývá z obsahu správního spisu, stavba má být (je) uskutečňována na pozemcích, k nimž stěžovatel nemá žádné vlastnické ani jiné věcné právo. A pokud stěžovatel tvrdil, že stavba je uskutečňována na jeho nemovitosti, neboť při bouracích pracích došlo k odstranění původního „mostku“, který obě sousední stavby spojoval, jde o projev přímého dotčení stěžovatelova vlastnického práva v důsledku uskutečňování stavby. S tím však § 109 písm. e) i § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona počítá, neboť tohoto vedlejšího účastníka definují právě jako vlastníka sousedního pozemku nebo stavby na něm, může-li být jeho vlastnické právo *přímo dotčeno*.

[31] Dlužno také dodat, že podle obsahu správního spisu OZNŘ I) původní budovu i s tímto spojujícím „mostkem“ (resp. jakousi stříškou či sloupem navazujícím na stěžovatelovu nemovitost) odstranila, přičemž stěžovatelem napadené rozhodnutí se týká dodatečného povolení stavby nové, která žádné takové „propojení“ s jeho budovou nepředpokládá. Z obsahu spisu je rovněž evidentní, že do práv stěžovatele mohlo být (a zjevně i bylo) zasaženo protiprávním odstraněním původní stavby, v důsledku čehož také bylo zahájeno řízení o odstranění stavby nové, resp. v návaznosti na to i řízení o dodatečném povolení stavby. Jak však bylo uvedeno výše, s přímým dotčením vlastnického práva u účastníků podle § 109 písm. e) a § 85 odst. 2 písm. b) coby účastníků vedlejších stavební zákon počítá, právě proto tyto osoby řadí mezi vedlejší účastníky řízení.

pokračování

[32] Usnesení krajského soudu o odmítnutí stěžovatelovy žaloby však neobstojí s ohledem na závěry přijaté šestým senátem v rozsudku č. j. 6 As 285/2021-55. Tím, že stěžovatel podal odvolání proti rozhodnutí o dodatečném povolení stavby (které mu bylo správně doručováno jako vedlejšímu účastníkovi veřejnou vyhláškou), stěžovatel (slovy šestého senátu) „vystoupil z davu“ vedlejších účastníků. Pro účely odvolacího řízení se tak stal „žadatelem o přezkum prvostupňového rozhodnutí“. Rozhodnutí o odvolání mu proto s ohledem na znění § 87 odst. 1, § 112 odst. 1 stavebního zákona a § 144 odst. 6 správního řádu muselo být doručeno jednotlivě.

[33] Rovněž ustanovení § 112 odst. 1 věta třetí stavebního zákona je z hlediska úpravy doručování konstruována obdobně jako ustanovení § 87 odst. 1 stavebního zákona, které bylo rozhodné pro šestý senát. I zde se *oznámení o zahájení stavebního řízení a další písemnosti v řízení doručují účastníkům řízení a dotčeným orgánům jednotlivě, nejde-li o řízení s velkým počtem účastníků; v řízení s velkým počtem účastníků se oznámení o zahájení řízení a další písemnosti v řízení doručují postupem podle § 144 odst. 6 správního řádu, dotčeným orgánům se doručuje jednotlivě; účastníky řízení podle § 27 odst. 1 správního řádu jsou vždy účastníci řízení podle § 109 písm. a) až d).* S ohledem na skutečnost, že správní řád v § 144 odst. 6 nestanoví povinnost doručovat v řízení s velkým počtem účastníků písemnosti vedlejším účastníkům veřejnou vyhláškou, ztotožnil se pátý senát s názorem šestého senátu. Rovněž v řízení o dodatečném povolení stavby, resp. v řízení o odvolání proti tomuto rozhodnutí tak bylo nutné doručit rozhodnutí o odvolání odvolateli – vedlejšímu účastníkovi jednotlivě.

[34] Tento závěr má přímý vliv na posouzení včasnosti podané žaloby. Krajský soud totiž považoval podanou žalobu za opožděnou proto, že stěžovateli bylo rozhodnutí o odvolání doručeno veřejnou vyhláškou dne 20. 3. 2020 (na úřední desce bylo vyvěšeno dne 5. 3. 2020), avšak stěžovatel podal žalobu dne 10. 6. 2020. Tímto způsobem však rozhodnutí o odvolání nebylo stěžovateli platně a účinně doručeno. Stěžovatel se o rozhodnutí žalovaného fakticky dozvěděl až při nahlížení do spisu dne 3. 6. 2020, jak ostatně doložil i krajskému soudu – viz úřední záznam stavebního úřadu o nahlížení do spisu (pozn.: stěžovatel uváděl v podané žalobě i kasační stížnosti datum 2. 6. 2020, z doloženého úředního záznamu však vyplývá, že do spisu nahlížel dne 3. 6. 2020). Nejvyšší správní soud proto žalobu stěžovatele považuje za včasnou.

[35] S ohledem na výše uvedený závěr se Nejvyšší správní soud blíže nezabýval námitkami stěžovatele, že nebyla dodržena celá řada hmotněprávních norem stavebního práva (nedodržení odstupové vzdálenosti, nedostatečné oslunění, bezpečnost statiky stěžovatelovy budovy a nesplnění povinnosti vyvěsit v místě uvažovaného záměru informace obsahující relevantní údaje o stavebním řízení). S ohledem na skutečnost, že předmětem přezkumu je usnesení o odmítnutí podané žaloby pro opožděnost, nemohl se soud vyjádřit ani ke stěžovatelem zdůrazňované tzv. „salámové metodě“, kterou měla postupovat OZNŘ I). Přezkoumat napadené rozhodnutí žalovaného věcně bude (za splnění dalších podmínek řízení) úkolem krajského soudu.

5. Závěr a náklady řízení

[36] Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou, proto usnesení krajského soudu s odkazem na § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení (výrok II. tohoto rozsudku).

[37] V dalším řízení je krajský soud vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.). V novém rozhodnutí o věci rozhodne krajský soud rovněž o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 věta první s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.)

V Brně dne 15. ledna 2024

JUDr. Viktor Kučera
předseda senátu